

Трепериашъ отъ страхъ, той чакаше на моста известието, което тя трѣбваше да му донесе.

— Той се мисли за много нѣщо, — каза тя бавно като се връщаше съ почервенѣло лице, — и изобщо всички, тие господа ученици при търговски фирми. Съкашъ съмъ имъ позволила да любезничатъ и ме заобикалятъ! (Тя срамежливо се усмихна въ ясносиния си коприненъ маншонъ).

— Но ти можешъ да се успокоишъ, мили Болеславъ, — притури тя, — нищо важно не се е случило. Отъ като той намисли да стане флотски поручикъ, любовта къмъ отечеството размѣти главата му.

— И каква работа има тукъ любовта къмъ отечеството? — попита Болеславъ, — азъ също тъй мразя това нсе, Бонапарта, както и той!

Елена замълча и смутено започна да си оправя роклята, която студениятъ зименъ вѣтъръ подигаше.

— Ти можешъ да се облѣгашъ на мене, и азъ нѣма никога да ти натяквамъ за това.

— Господи, Боже мой! Та защо пъкъ?

И най-послѣ всичко се откри.

— Не се коси, мисли, скжии Болеславе — въ село разказватъ, ужъ не баща ти е прѣвелъ прѣзъ една облачна нощъ французитѣ по Котениката пѣтека въ тила на пруситѣ, и мургавата Регина . . . знаешъ ли, дъщерята на столаря, таквазъ една дребна, кждрокоса, съ която ходѣхме на училище? . . . казватъ, че тя имъ показала пѣтя. Ето на хората сега казватъ, че баща ти е прѣдатель на отечеството, не искатъ вече да работятъ при него и тъкмятъ да му пустнатъ червенъ пѣтель.

Та ето, какво се бѣше случило! Въ тоя день жизнерадостността и желанието да живѣе напустнаха Болеслава тъй внезапно, както въ врѣме на бури майскитѣ цвѣтове капятъ отъ дърветата.